

ΝΟΜΠΛ ΣΜΙΘ

ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ

ΠΡΟ
ΤΩΝ

ΠΥΛΩΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SPARTANS AT THE GATES
Από τις Εκδόσεις Thomas Dunne Books, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σπαρτιάτες προ των πυλών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Noble Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου, Μερσίνα Λαδοπούλου

© Noble Smith, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Paul B. Moore, Kuzma,
ULKASTUDIO / www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014

ISBN 978-618-01-0758-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΝΟΜΠΛ ΣΜΙΘ

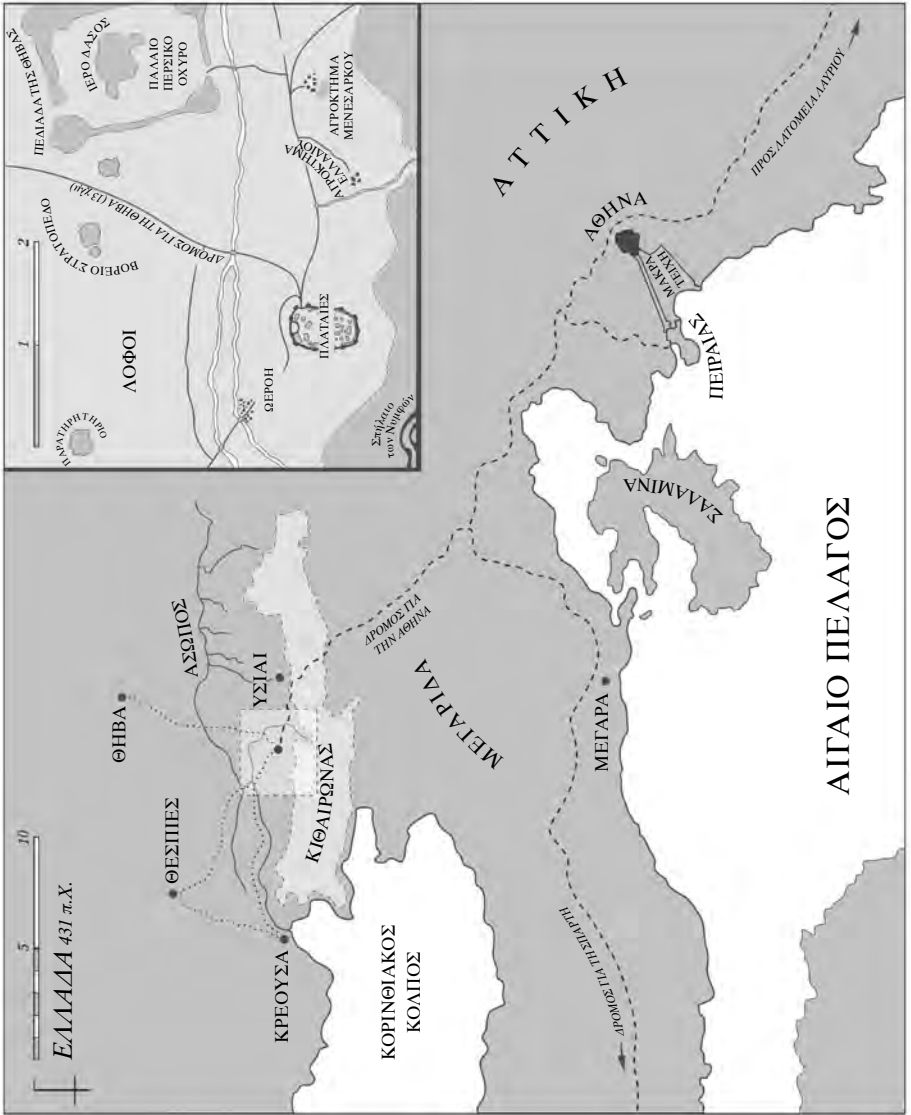
ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ
ΠΡΟ
ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

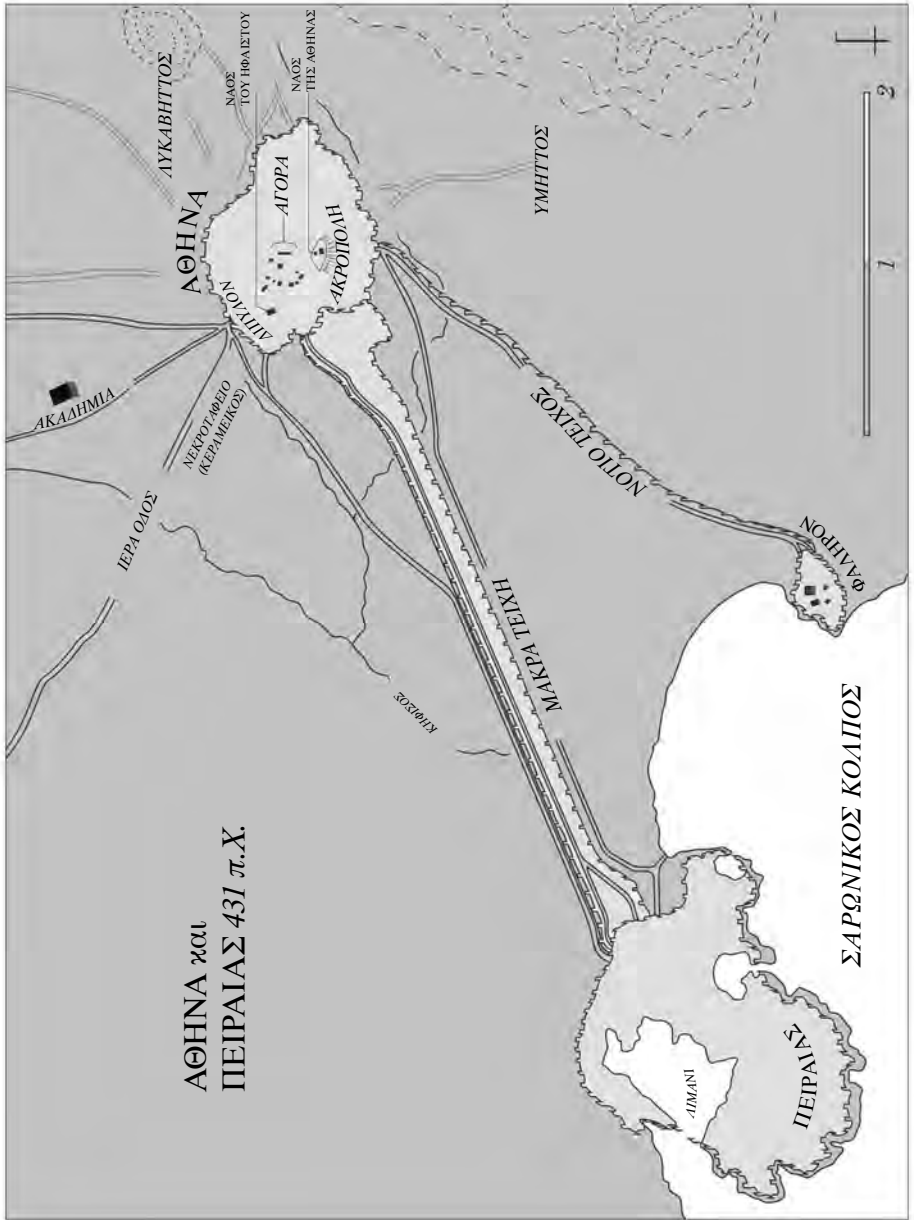
*Μετάφραση:
Θεοδώρα Δαρβίρη*

Για την Κέντρα

Ο θεός της μάχης είναι ο κύριός μας
ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΟ ΡΗΤΟ

**ΑΘΗΝΑ καὶ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ 431 π.Χ.**

Οι *Σπαρτιάτες προ των πυλών* είναι ένα έργο μυθοπλασίας εμπνευσμένο από ιστορικά γεγονότα. Έτσι, για τις ανάγκες της πλοκής, το ιστορικό υλικό εμπλουτίζεται με πρόσωπα, τοπωνύμια, γεγονότα και άλλες λεπτομέρειες που αποτελούν προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα.

ΜΕΡΟΣ Ι

Πολλές θρυλικές περιπέτειες ξεκίνησαν όταν ένας παράτολμος νέος, αψηφώντας τον κηδεμόνα του, ορμούσε ασυλλόγιστα και ερχόταν αντιμέτωπος με τον πιο μεγάλο κίνδυνο. Μια τέτοια ιστορία είναι κι αυτή.

– ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΑΠΥΡΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΓΡΑΜΜΕΝΗ
ΑΠΟ ΤΟΝ «ΕΞΘΡΗΣΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ»

Ήταν κόρη του Ζέφυρου εκείνο το εξαίσιο πλάσμα – μια μυώδης, χιονάτη φοράδα, που κατηφόριζε καλπάζοντας έναν δρόμο βουτηγμένο στην ομίχλη το χάραμα. Ένας νεαρός καβαλάρης ήταν σκυμμένος πάνω από τον σβέρο της, τα γεροδεμένα του πόδια αγκάλιαζαν τα πλευρά της, οι κινήσεις του συντονίζονταν με τους διασκελισμούς της, το σώμα του πετούσε πάνω από τη λαμπερή της ράχη. Με κάθε ανάσα που ανέβαινε από το φουσκωμένο στήθος του, γλιστρούσε από το στόμα του σαν ικεσία το όνομα του Μεγάλου Προστάτη: «Δία... Δία... Δία...»

Το όνομα του καβαλάρη ήταν Νικίας ο Πλαταιεύς, και ο θεός του θανάτου τον είχε πάρει στο κατόπι για άλλη μια φορά.

Από πίσω του ακούγονταν καθαρά τα εχθρικά ποδοβολητά. Επί τρία χιλιόμετρα τον καταδίωκαν ανελέητα και δε φαινόταν διατεθειμένοι να σταματήσουν. Ήταν Κυνοκέφαλοι – κτηνώδεις επιδρομείς που κατοικούσαν στην κακοτράχαλη περιοχή των Μεγάρων. Φορούσαν κράνη καλυμμένα με δέρματα άγριων σκύλων και συνήθιζαν να γδέρνουν τα πρόσωπα των θυμάτων τους όσο ήταν ακόμη ζωντανά, ως προειδοποίηση σε όποιον τολμούσε να τους προκαλέσει.

Ο Νικίας μισόκλεισε τα μάτια απέναντι στον ορμητικό άνεμο. Το σημαδεμένο αλλά όμορφο πρόσωπό του ήταν νοτισμένο από την εωθινή δροσιά και ο χείμαρρος των ξανθών μαλλιών του κυμάτιζε πίσω του. Φορούσε ψηλές δερμάτινες ενδρομίδες, έναν λιτό χιτώνα και τον κοντό μάλλινο μανδύα των Βοιωτών – των σκλη-

ραγωγημένων αγροτών που κατοικούσαν στην περιοχή βόρεια του Κιθαιρώνα. Ένα σαργατιανό μαστίγιο, κουλουριασμένο σαν μακρύ δηλητηριώδες φίδι, ήταν δεμένο στη ζώνη του. Και στη φαρδιά του πλάτη, τοποθετημένο μέσα σε ένα φθαρομένο ταξιδιωτικό θηκάρι, ήταν στερεωμένο ένα ξίφος στη λαβή του οποίου απεικονιζόταν ο όρθιος Μινώταυρος με τις υψωμένες γροθιές.

Η πυκνή ομίχλη δημιουργούσε στον Νικία τη δυσάρεστη αίσθηση πως κάλαζε μέσα σε έναν απέραντο γκριζο βούρκο. Φανταζόταν πως ο δρόμος θα τελείωνε από στιγμή σε στιγμή και πως η φοράδα του θα γκρεμιζόταν από την άκρη του κόσμου. Γιατί ο τόπος εκείνος, οι βραχώδεις και άγονοι πρόποδες στις νότιες πλαγιές του Κιθαιρώνα, ήταν δύσβατος. Μα είχε πάρει έναν δρόμο χωρίς επιστροφή.

Και ο εχθρός ολοένα και πλησίαζε.

Ένας από τους Κυνοκέφαλους έβγαλε μια άναρθρη κνηγετική κραυγή – έναν ήχο που έσταζε αίμα και μίσος. Τον μιμήθηκαν και οι υπόλοιποι. Σε λίγο, ο Νικίας θα περνούσε εντός του βεληνεκούς των ακοντίων τους: επρόκειτο για κοντά δόρατα που μπορούσαν να σημαδέψουν με φονική ακρίβεια ακόμα κι όταν οι Κυνοκέφαλοι κάλαζαν σαν τον άνεμο. Η ομίχλη δε θα αργούσε να διαλυθεί κάτω από το καυτό βλέμμα του ανατέλλοντος ήλιου κι έτσι θα έχανε την προστατευτική παρουσία της. Σχεδόν ένιωθε την αιχμή του δόρατος στην πλάτη του.

«Κράτα γερά, κορίτσι μου!» παρότρυνε ο Νικίας το άλογο του. Μπορούσε να δει πώς προεξείχαν τρομαγμένα τα μάτια της δεξιά και αριστερά από το κεφάλι της και την ένιωθε να επιβραδύνει. Η Φωτεινή ήταν το πιο γοργοπόδαρο πλάσμα που είχε γνωρίσει ποτέ, αλλά δεν άντεχε πολλή ώρα σε μεγάλες ταχύτητες και ταραζόταν όταν την καταδίωκαν.

Ο Νικίας ευχήθηκε να ήταν μαζί του και ο Κόλαξ. Ο νεαρός Σκυθής είχε μεγαλώσει στα άγρια λιβάδια της Σκυθίας, μακριά από την Ελλάδα, και μπορούσε να εκτοξεύσει τρία βέλη σε χρόνο που αντιστοιχούσε σε τρεις χτύπους της καρδιάς, πετυχαίνοντας τον στόχο του πάντα με ασύλληπτη ακρίβεια. Ανάθεμά τον που το

έσκασε! Αν είχε μείνει στο πλευρό του, θα υπήρχε μία ελπίδα να σωθούν.

Μαζί είχαν κατηφορίσει τη βουνοπλαγιά το προηγούμενο βράδυ. Μόλις είχαν φτάσει το ξημέρωμα στον οδοδείκτη –την πέτρα που έδειχνε τον δρόμο για την Αθήνα– όταν οι Κυνοκέφαλοι πρόβαλαν από το πουθενά. Ο Κόλαξ είχε φύγει σαν βέλος προς την αντίθετη κατεύθυνση, παρασύροντας περίπου είκοσι καβαλάρηδες του εχθρού ξανά πίσω στο βουνό. Το δίχως άλλο, ήταν πια νεκρός.

Στη στροφή του δρόμου, ο Νικίας ένιωσε τη Φωτεινή να κόβει ταχύτητα. Έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω από τον ώμο του και είδε τους καβαλάρηδες – μαυριδερές φηγούρες στην ομίχλη, με μεταλλικές πανοπλίες και εβένινους μανδύες... οι αιχμές των δοράτων τους σπιθοβολούσαν στο γκρίζο εωθινό φως. Χτύπησε τις φτέρνες του πάνω στα πλευρά του αλόγου κι εκείνο εκτοξεύτηκε προς τα εμπρός.

Ένα χιλιόμετρο και κάτι ακόμη. Η Φωτεινή δε θα άντεχε περισσότερο.

Τον κυριέυσε η απόγνωση. Η Αθήνα, η πόλη στην οποία ήθελε να φτάσει το ταχύτερο δυνατόν, ήταν περίπου σαράντα χιλιόμετρα μακριά, στο τέλος αυτού του ύπουλου λιθόστρωτου δρόμου – ενός δρόμου βαθιά αυλακωμένου ώστε να προχωρούν με ευκολία τα κάρρα και τα άρματα. Και ήταν δύσκολο να κρατήσει τη Φωτεινή στη μέση του δρόμου. Το άλογο συνεχώς τραβούσε προς τη μία άκρη. Αν πατούσε σε μία από αυτές τις χαρακιές, το πόδι της θα έσπαγε σαν βέργα και ο ίδιος θα εκτινασσόταν πάνω από τον σβέρο της και θα προσγειωνόταν σαν σακί στο έδαφος.

Προτιμότερο να πεθαίνεις κοιτάζοντας τον εχθρό σου κατάματα παρά με ένα δόρυ μπηγμένο στον πισινό σου, σκέφτηκε πικρά. Καλύτερα να ξεψυχάς όρθιος, αυτό του έλεγε πάντα ο παππούς του.

Κλότσησε και πάλι τη Φωτεινή κι εκείνη επιτάχυνε, μεγαλώνοντας την απόστασή τους από τους Κυνοκέφαλους. Ο Νικίας ευχόταν να προβάλλει κάποια γέφυρα ή κάποια στενωσιά στον δρόμο. Εκεί τουλάχιστον θα μπορούσε να αμυνθεί χρησιμοποιώντας το τόξο του για να σκοτώσει τα εχθρικά άλογα από μακριά, κλείνο-

ντας τον δρόμο με τα κουφάρια τους. Προτιμούσε να πολεμήσει πατώντας στα πόδια του παρά έφιππος, γιατί από παιδί είχε διδαχθεί την τέχνη του παγκρατίου – την πολεμική τέχνη που μετέτρεπε κάθε κομμάτι του ανθρώπινου σώματος σε όπλο, από την κορυφή ως τα νύχια. Παρά το νεαρό της ηλικίας του, ήταν ένας από τους καλύτερους παγκρατιαστές στη Βοιωτία, ίσως και σε όλη την Ελλάδα. Ήταν ο εγγονός ενός ξακουστού Ολυμπιονίκη παγκρατιαστή, ενός άντρα που τον είχε μάθει να είναι αμείλικτος γρονθοκωτώντας με αγριότητα τη σάρκα του, όπως ο σιδηρουργός που σφυρηλατεί ένα ξίφος.

Και η εκπαίδευσή του είχε αποδώσει.

Μολονότι ο Νικίας είχε μόλις κλείσει τα δεκαοκτώ, ήταν ήδη διάσημος στην ανεξάρτητη πόλη-κράτος των Πλαταιών. Είχε παλέψει μέχρι θανάτου με άντρες χρησιμοποιώντας μόνο τα χέρια του, ενώ το ξίφος και το δόρυ του είχαν σκίσει αμέτρητες φορές τον αέρα πάνω από το αιματηρό και χαώδες σκηνικό της μάχης. Είχε υψώσει το ανάστημά του απέναντι στους Θηβαίους εισβολείς που μάταια είχαν επιχειρήσει να κατακτήσουν τις Πλαταιές. Σαν το Λιοντάρι της Νεμέας, το θρυλικό ζώο από το οποίο η πολεμική φυλή του είχε πάρει το όνομά της.

Τώρα όμως που μια αγέλη Κυνοκέφαλων τον καταδίωκε στον δρόμο για την Αθήνα και τον πλησίαζε απειλητικά, ο Νικίας ένιωθε περισσότερο σαν τρομοκρατημένο ελάφι παρά σαν δολοφονικό αρπακτικό. Άγγιξε με τον αγκώνα του το μαστίγιο που ήταν κουλουριασμένο στη ζώνη του. Ο Πέρσης δούλος του πατέρα του το είχε πλέξει από ολόκληρη δορά βοδιού και ήταν εξαιρετικό όπλο, ειδικά όταν το χειριζόταν κάποιος με επιδεξιότητα. Όσπου να κλείσει τα οκτώ, ο Νικίας μπορούσε να σκοτώσει μύγα σε τοίχο από απόσταση έξι μέτρων. Μόνο που δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το μαστίγιο όσο κάλπαζε.

Στον δρόμο πίσω του ακούστηκε ένα υπόκωφο κροτάλισμα από κάτι ξύλινο. Ένας από τους Κυνοκέφαλους του είχε πετάξει ακόντιο, αλλά δεν τον πέτυχε παρά τρίχα. Άγγιξε το στομάχι του – το

σημείο στο οποίο είχε περάσει γύρω από τη μέση του ένα βαρύ δερμάτινο πουγκί. Το πουγκί ήταν γεμάτο με χρυσά περσικά νομίσματα. Με αυτά μπορούσε κάποιος να αγοράσει και δέκα εύφορα αγροκτήματα στη Βοιωτία. Τα νομίσματα είχαν βρεθεί στο σπίτι του προδότη Ναυκλείδη. Ήταν ματωμένα χρήματα, το αντίτιμο που έπρεπε να λάβει ο προδότης επειδή άνοιξε τις πύλες των Πλαταιών στους Θηβαίους. Είχε περάσει σχεδόν μία εβδομάδα από εκείνη τη φορική νύχτα – τη νύχτα που η μητέρα του Νικία και οι περισσότεροι φίλοι του είχαν δολοφονηθεί από τους εισβολείς. Μα οι Θηβαίοι δεν είχαν καταφέρει να κατακτήσουν τις Πλαταιές.

Ο Νικίας σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει αυτό το βρόμικο περσικό χρυσάφι για να εξαγοράσει έναν μικρό στρατό μισθοφόρων και να τους οδηγήσει στις Πλαταιές ώστε να υπερασπιστούν την περιτειχισμένη πόλη από την τελευταία απειλή: ένα σπαρτιατικό στράτευμα που είχε κάνει την εμφάνισή του στη Βοιωτία όταν απουύρησαν οι ηττημένοι Θηβαίοι. Οι Σπαρτιάτες είχαν αξιώσει να λύσουν οι Πλαταιές τη συμμαχία τους με την Αθήνα, διαφορετικά θα τους πολιορκούσαν. Ο Νικίας ήξερε πως η πόλη του είχε ανάγκη από καλούς πολεμιστές –ειδικά τοξότες– για να επανδρώσουν τα τέσσερα περίπου χιλιόμετρα τειχών που την αγκάλιαζαν. Πολλοί άξιοι Πλαταιείς πολεμιστές είχαν χάσει τη ζωή τους κατά τη διάρκεια της ύπουλης θηβαϊκής επίθεσης. Για να φτάσει όμως στην Αθήνα, που έβριθε από μισθοφόρους, ο Νικίας έπρεπε πρώτα να διασχίσει μεγαρικά εδάφη: έναν τόπο που λυμαίνονταν οι Κυνοκέφαλοι.

«Να το!» φώναξε ένας από τους καβαλάρηδες πίσω του. «Μπροστά! Κοντεύουμε!»

Ο Νικίας αναρωτήθηκε τι να εννοούσε ο ιππέας. Έριξε μια γρήγορη ματιά τριγύρω, αλλά μες στην πυκνή ομίχλη δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε άλλο εξόν από το μολυβένιο περίγραμμα βράχων και δέντρων. Δεν έβλεπε καμία έξοδο διαφυγής. Είχε κολλήσει στον καταραμένο αυτό δρόμο, και ο χρόνος δεν ήταν με το μέρος του...

«Πιο γρήγορα!» είπε και χτύπησε τη Φωτεινή στον σβέρο. Το ζώο απάντησε βάζοντας τα δυνατά του και ορμώντας μπροστά...

Ο Νικίας είχε αφηφήσει τον νέο άρχοντα –τον ηγέτη των Πλαταιών και ένδοξο στρατηγό– πραγματοποιώντας αυτό το ταξίδι στην Αθήνα. Ο άρχων τον είχε διατάξει να βοηθήσει στη συγκέντρωση τροφίμων και ζώων από την ύπαιθρο και στη μεταφορά τους στην ακρόπολη για όσο διάστημα διαρκούσε η εύθραυστη ανακωχή με τους Σπαρτιάτες εισβολείς. Ο άρχων είχε στείλει απεσταλμένους στον Αθηναίο ηγέτη ζητώντας τη βοήθειά του· ο Νικίας όμως ήξερε πως αυτή η βοήθεια δε θα ερχόταν. Οι Αθηναίοι ήταν μοιρασμένοι σε πολλά μέτωπα και δεν υπήρχε στρατός να βοηθήσει στην υπεράσπιση των Πλαταιών – τουλάχιστον αυτό είχε πει στον Νικία ένας Αθηναίος κατάσκοπος που εργαζόταν στις Πλαταιές. Αλλά κάθε συζήτηση με τον άρχοντα ήταν μάταιη... και το γεγονός ότι ήταν ο παππούς του Νικία δε βοηθούσε και πολύ. Ο μέγας και τρανός Μενέσαρκος, ο Ταύρος της Βοιωτίας, αξίωνε υπακοή από τον διάδοχό του πέρα και πάνω απ' όλα, ακόμα και από την ανδρεία.

Ο Νικίας ωστόσο ήταν πολύ πιο ανδρείος παρά υπάκουος, κι έτσι είχε αποφασίσει να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Αυτός άλλωστε δεν είχε καταφέρει να το σκάσει από την ακρόπολη κατά τη διάρκεια της ύπουλης θηβαϊκής επίθεσης; Είχε ειδοποιήσει τους συνοριοφύλακες και τους είχε κατευθύνει στις πύλες των Πλαταιών, αποκρούοντας τις στρατιωτικές ενισχύσεις των Θηβαίων και σώζοντας την πόλη στα χωράφια μπροστά από τις πύλες. Έπειτα, με τη βοήθεια του Αθηναίου κατασκόπου, ο Νικίας είχε ξεσκεπάσει την προδοσία του Ναυκλείδη και τον είχε οδηγήσει ενώπιον της δικαιοσύνης.

Δεν ήταν βουσκός για να μαντρώνει πρόβατα, ήταν πολεμιστής!

«Τώρα! Να το!» γρύλισε μια φωνή από πίσω. «Θα μείνουμε πίσω!»

Η φωνή τράβηξε βίαια τον Νικία από τις σκέψεις του, σαν κάποιος να του είχε μαστιγώσει το αυτί. Έριξε μια γρήγορη ματιά στα δεξιά. Η ομίγλη είχε αραιώσει και πλέον μπορούσε να δει καθαρά τα άλογα που έβγαιναν καλπάζοντας από τον δρόμο και κατευθύνονταν σε ένα μονοπάτι που ξετυλιγόταν μέσα από μια

πυκνόφυτη περιοχή με πεύκα και βελανιδιές. Μέτρησε εννέα Κυνοκέφαλους που έφευγαν κατά κει.

Κοίταξε προσεκτικά μέσα από το σκοτάδι προς το σημείο που ο δρόμος έστριβε απότομα και στένευε για να κατηφορίσει κάθετα σε ένα ξεροπόταμο. Θα έπρεπε να επιβραδύνει. Οι εννέα καβαλάρηδες που είχαν στρίψει προς τα εκεί σίγουρα είχαν κόψει δρόμο. Θα παρέκαμπταν το συγκεκριμένο τμήμα που ανοιγόταν μπροστά του, θα πήγαιναν γύρω γύρω και θα του εμφανίζονταν στο πιο στενό σημείο.

Κοίταξε πίσω. Είχαν μείνει μόνο τρεις καβαλάρηδες. Αντέδρασε ενστικτωδώς, τραβώντας με δύναμη τα χαλινάρια της Φωτεινής. Το άλογο σταμάτησε τόσο ξαφνικά που οι λαγόνες της σχεδόν ακούμπησαν στο έδαφος και οι οπλές της γλίστρησαν στο χαλί. Ύστερα σήκωσε στον αέρα τα μπροστινά της πόδια και ο Νικίας κατρακύλησε από την πλάτη της, πέφτοντας στο δεξί πλάι πάνω στο τραχύ μονοπάτι. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, ένας διαπεραστικός πόνος τρύπησε τον ώμο του.

«Θεοί!» ούρλιαξε.

Οι τρεις έκπληκτοι Κυνοκέφαλοι τον προσπέρασαν ο ένας πίσω από τον άλλο, και μόλις συνειδητοποίησαν ότι το θύμα τους κείτονταν αβοήθητο καταγής, τράβηξαν απότομα τα γκέμια. Όπως γύρισαν να τον κοιτάξουν, ένα από τα άλογα παραπάτησε κι έπεσε μέσα στη βαθιά αυλακιά του δρόμου και με τα δύο πίσω πόδια. Τα κόκαλα του ζώου έσπασαν και έβγαλε ένα σπαρακτικό χλιμίντρισμα. Έπεσε στο πλάι, λιώνοντας τον αναβάτη του κάτω από το βάρος του και διαλύοντας τον λαιμό του.

Αγνοώντας τον αφόρητο πόνο στον δεξή του ώμο, ο Νικίας τέντωσε το αριστερό χέρι στην πλάτη του και έκανε να τραβήξει το ξίφος που ήταν δεμένο εκεί. Δε συνέχισε όμως και ξανάχωσε τη λεπίδα στη θήκη της.

Τύλιξε τα δάχτυλά του γύρω από τη λαβή του μαστιγίου του με το αριστερό του χέρι, το απελευθέρωσε από τον χαλαρό κόμπο στη ζώνη του, σηκώθηκε όρθιος και χίμηξε πάνω στους δύο εναπομεινάντες Κυνοκέφαλους, πετυχαίνοντας με την άκρη του δε-

μάτινου όπλου του τον πλησιέστερο καρβαλάρη, που ετοιμαζόταν να πετάξει το ακόντιο καταπάνω του.

Κρακ! Ο Κυνοκέφαλος έγριρε πάνω από το άλογό του έκπληκτος, κλείνοντας το μάτι με το χέρι του, ουρλιάζοντας από τον πόνο. Ο άλλος ιππέας όρμησε εναντίον του Νικία με το ακόντιο υψωμένο. Μα ο Νικίας, με μια επιδέξια ρευστή κίνηση του χεριού του –η δερμάτινη πλεξίδα σχημάτισε τον αριθμό οκτώ στον αέρα–, κατάφερε να τυλίξει το μαστίγιο γύρω από τον λαιμό του σαστισμένου πολεμιστή. Ο Νικίας το τράβηξε με δύναμη, γκρεμίζοντας τον άντρα από το άλογό του. Ο Κυνοκέφαλος προσγειώθηκε στην ουρά του και το ακόντιο του έπεσε από τα χέρια. Ύστερα άρπαξε σαν τρελός τη δερμάτινη θηλιά που έσφιγγε τον λαιμό του, πασχίζοντας να πάρει ανάσα.

Ο Νικίας έκανε να πιάσει το ξίφος του με το δεξί χέρι, αλλά ο βραχιόνάς του κρεμόταν άνευρος στο πλάι. Ήταν άχρηστο. Τότε άκουσε τη φωνή του παππού του να ουρλιάζει μες στο κεφάλι του:

Το σώμα σου είναι το όπλο σου!

Ο Νικίας κινήθηκε προς τον Κυνοκέφαλο που πνιγόταν και τράβηξε αγριεμένα το μαστίγιο ενώ ο άντρας μάταια προσπαθούσε να αντεπιτεθεί. Το τεντωμένο πόδι του Νικία τον βρήκε καταπρόσωπο. Το πλήγμα ήταν τόσο βίαιο που ο εχθρός κατάπια τα μπροστινά του δόντια. Πριν προλάβει να αντιδράσει, ο Νικίας κλότσησε ξανά, καρφώνοντας τα οστά της μύτης του πολεμιστή κατευθείαν στον εγκέφαλό του.

Ακαριαίος θάνατος.

Ο Νικίας ξετύλιξε το μαστίγιο από τον λαιμό του νεκρού με ένα γρήγορο τίναγμα του καρπού του και έκανε μεταβολή για να έρθει αντιμέτωπος με τον τελευταίο έφιππο Κυνοκέφαλο. Ο άντρας κρατούσε ακόμη με το χέρι το ρημαγμένο του μάτι. Καθάρισε το αίμα από το μάγουλό του και έδειξε αγριεμένος τα δόντια του καθώς τραβούσε το ξίφος του.

«Μου έβγαλες το μάτι!» ούρλιαξε σεληνιασμένος. «Θα σε κάνω να φας και τα δύο δικά σου...»

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση του, ο Νικίας ξαναχτύ-

πησε το μαστίγιο στον αέρα και τον πέτυχε και στο άλλο μάτι, τυφλώνοντάς τον. Ο εμβρόντητος πολεμιστής έβαλε τα χέρια στο πρόσωπό του με κομμένη την ανάσα. Ο Νικίας χαμήλωσε το βλέμμα. Στα πόδια του κείτονταν ένα ακόντιο. Άφησε το μαστίγιο να πέσει, γλίστρησε την άκρη της ενδρομίδας του κάτω από το ακόντιο, το σήκωσε με δύναμη και το έπιασε στον αέρα με το αριστερό του χέρι. Το ακόντιο έφυγε από τη χούφτα του σαν αστραπή και διαπέρασε το στόμα του τυφλωμένου Κυνοκέφαλου, συνθλίβοντας δόντια και κόκαλα. Ο εχθρός γλίστρησε από τη ράχη του αλόγου του προς τα πίσω και έμεινε εκεί, με τη ζωή να αδειάζει μαζί με το αίμα του στον δρόμο.

Ο Νικίας πήρε βαθιά ανάσα και παρατήρησε προσεκτικά το σημείο από όπου περίμενε να εμφανιστούν οι άλλοι Κυνοκέφαλοι, αυτοί που είχαν κόψει δρόμο μέσα από το δάσος. Πράγματι, δεν άργησε να διακρίνει τις φιγούρες τους, σε απόσταση περίπου μισού χιλιομέτρου.

Κοίταξε τη Φωτεινή που τρόχαζε ανήσυχη διαγράφοντας έναν μεγάλο κύκλο γύρω από το αιματοβαμμένο σκηνικό, φρουριάζοντας από τα ανοιχτά της ρουθούνια, με μάτια τρελαμένα και ουρά υψωμένη. Αν βρισκονταν στη Βοιωτία, σκέφτηκε ο Νικίας, το δίχως άλλο θα είχε ήδη φύγει προς την κατεύθυνση του σπιτιού, όπως συνέβη στη Μάχη των Πυλών ενάντια στους Θηβαίους εισβολείς. Εδώ όμως δεν είχε πού να πάει.

«Έλα εδώ, κορίτσι μου», είπε απαλά, απλώνοντας το αριστερό του χέρι και πιέζοντας τον εαυτό του να ακουστεί καθησυχαστικός. Κοίταξε πίσω του και είδε τις χιονοσκεπαστες κορυφές του Κιθαιρώνα να αστραφτοκοπούν κάτω από τον πρωινό ήλιο. Αν κατάφερε να φέρει κοντά του το φοβητσιαίρικο άλογό του, τότε θα το καβαλούσε και θα γινόταν καπνός. Το οχυρό των Τριών Κεφαλών, που ανήκε στις Πλαταιές, δεν απείχε πάνω από οκτώ χιλιόμετρα. Μέσα σ' αυτό υπήρχε πολυάριθμη φρουρά συμπατριωτών του, που φύλαγαν το στενό πέρασμα προς τη Βοιωτία. Ο Νικίας και ο Κόλαξ είχαν κινηθεί περιμετρικά του οχυρού κατά την κρυφή διαδρομή τους μέσα από τα βουνά. Αν κατόρθωνε να φτάσει

ως εκεί, θα ήταν ασφαλής! Βέβαια, θα γύριζε σπίτι με την ουρά στα σκέλια και θα ικέτευε τον παππού του να τον συγχωρήσει. Έπειτα μετά χαράς θα παρίστανε και τον βοσκό και θα μάντρωνε όλα τα αδέσποτα πρόβατα της Βοιωτίας.

Το χέρι του κόντευε να αγγίξει τα χαλινάρια της Φωτεινής όταν το ζώο αναρίγησε και ρουθούνισε, κατέβασε το κεφάλι και αποτραβήχτηκε με ευελιξία αιλουροειδούς.

«Μα τον Δία!» βρυχήθηκε ο Νικίας ορμώντας καταπάνω της με πρόσωπο παραμορφωμένο από την οργή. «Έλα εδώ, ανόητη κατσίκαι!»

Η Φωτεινή γύρισε, κάνοντας λίγους διασκελισμούς, ύστερα τον κοίταξε ξανά αγριεμένα, με το κεφάλι και τα αυτιά κατεβασμένα.

Ο Νικίας πήρε βαθιά ανάσα και προσπάθησε να χαμογελάσει. «Συγγνώμη», της είπε. «Απλώς...»

Σταμάτησε αλότομα γιατί ακούστηκαν κραυγές ψηλά στον δρόμο. Ήταν οι άλλοι Κυνοκέφαλοι, αυτοί που ήθελαν να βγουν μπροστά του και να του ανακόψουν την πορεία. Επείστρεφαν και φώναζαν τους δικούς τους: τους τρεις άντρες που το χέρι του Νικία είχε στείλει στον Κάτω Κόσμο.

«Πού είναι; Πού πήγε ο Βοιωτός;»

«Απαντήστε μας!»

«Γυρίστε πίσω! Μας ξεγέλασε!»

Ο Νικίας πλησίασε κι άλλο τη Φωτεινή. Το άλογο χλιμίντρισε κι ύστερα έφυγε σαν βέλος καλπάζοντας προς την κατεύθυνση των βουνών και του σπιτιού τους.

Δε θα τη δω ποτέ ξανά, σκέφτηκε. Αναρωτήθηκε τι θα έλεγε ο παππούς του όταν θα την έβλεπε να επιστρέφει χωρίς αναβάτη στα λιβάδια μπροστά από την ακρόπολη.

Άπλωσε το χέρι κι έπιασε το τόξο και τη φαρέτρα που ήταν κρεμασμένα στην πλάτη του. Αλλά η καρδιά του σκίρτησε όταν κατάλαβε ότι το τόξο ήταν διαλυμένο – είχε σπάσει κατά την πτώση του από τη Φωτεινή. Το πέταξε μακριά θυμωμένος. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να κρυφτεί! Και τότε σκέφτηκε κάτι. Ήταν τρελό, αλλά ίσως να πετύχαινε.

431 π.Χ.

Μια στρατιά άγριων εισβολέων από τη Σπάρτη φτάνει στις πύλες των Πλαταιών αποφασισμένη να υποδουλώσει την πόλη και τους κατοίκους της. Οι παλαιότεροι σύμμαχοι των Πλαταιέων, οι Αθηναίοι, είναι διασκορπισμένοι στις δικές τους εκστρατείες και δεν μπορούν να στείλουν βοήθεια. Αποκομμένοι και μόνοι, οι Πλαταιείς οχυρώνονται πίσω από τα ψηλά τείχη τους και περιμένουν την πολιορκία. Ένας νεαρός πολεμιστής, ο Νικίας, φεύγει για την Αθήνα, με σκοπό να συγκεντρώσει στρατό μισθοφόρων για να υπερασπιστούν την πόλη του απέναντι στη σπαρτιατική εισβολή. Ωστόσο, εκεί στην ισχυρή πόλη των Αθηνών, ο Νικίας αντιμετωπίζει κινδύνους που αποδεικνύονται πολύ πιο θανάσιμοι από το πεδίο της μάχης.

Η συγκλονιστική συνέχεια του ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑ,
ένα ιστορικό μυθιστόρημα γεμάτο δράση,
που εκτυλίσσεται τον πρώτο χρόνο
του αδελφοκτόνου Πελοποννησιακού Πολέμου.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0758-6

9 786180 107586

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 15277

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η